I. Obowiązek czujności i walki.

Polska potrzebuje pokoju. Żeby umocnić pokój na wschodniej naszej granicy, rząd nasz prowadzi układy z Rosją bolszewicką o *„pakt nieagresji“*, t. j. o wzajemne Polski i S. S. S. R. zobowiązanie się, że ani Polska na Rosję, ani Rosja bolszewicka na Polskę nie napadnie.

Byłoby jednak lekkomyślnem złudzeniem, gdybyśmy wyobrażali sobie, że jakikolwiek układ z Rosją *sowiecką* może nas naprawdę przed napaścią z jej strony zabezpieczyć.

Co znaczą zobowiązania bolszewików—o tem już przekonaliśmy się chyba dostatecznie, i przekonywa się stopniowo cały świat. Rząd sowiecki zobowiązał się w traktacie ryskim, że nie będzie się mieszał do naszych wewnętrznych stosunków, Polska zaś zobowiązała się nie mieszać się do stosunków rosyjskich.

Polska ściśle zobowiązania tego dotrzymuje. Nietylko sama nie prowadzi żadnej propagandy w Rosji przeciwko sowietom, lecz rząd nasz nie pozwala nawet na prowadzenie takiej propagandy Rosjanom którzy w Polsce szukają przytułku przed terrorem bolszewickim.

Sowiety natomiast ani na chwilę nie ustają w wywrotnej robocie w Polsce. W Moskwie III-cia Międzynarodówka kształci w specjalnych szkołach setki agitatorów, których następnie wysyła do Polski dla szerzenia u nas zamętu. Do niedawna przekradały się nieustannie z Rosji bolszewickiej do naszych województw wschodnich oddziały bandyckie, uzbrojone przez władze sowieckie. Skończyło się to dopiero, gdyśmy zorganizowali wojskową ochronę pogranicza, która orężem wytępiła tych nieproszonych gości bolszewickich.

Przed paru zaś miesiącami musiała Anglja zerwać stosunki dyplomatyczne z Sowietami; bo okazało się, że poselstwo bolszewickie w Londynie, wbrew uroczystym zapewnieniom rządu moskiewskiego, prowadziło ciągłą tam spiskową rewolucyjną propagandę. Obecnie wykrył rząd francuski, że tak samo i ambasada sowiecka w Paryżu zamiast dyplomacją, zajmuje się wywrotową we Francji agitacją.

Bo bolszewicy, żeby nie wiedzieć jakiemi paktami i traktatami zaręczali, że nie będą prowadzić w innych krajach wrogiej krajom tym rewolujcyjnej propagandy — nigdy się propagandy tej nie wyrzekną.

A nie wyrzekną się jej, gdyż wyrzec się jej nie mogą. Długo władza ich nie utrzyma się w Rosji, jeżeli nie uda się im zniszczyć w całym świecie chrześcijańskiej, zachodniej, europejskiej cywilizacji. Więc cały swój wysiłek kierują oni do wywołania wszechświatowej rewolucji. Że zaś od reszty Europy oddziela Rosję Sowiecką — Polska, więc przedewszystkiem starają się o zniszczenie Polski.

Zwycięstwo, które odnieśliśmy w 1920 r., odebrało Sowietom ochotę do zbrojnej napaści na Polskę, póki Polska jest wewnętrznie zwarta.

Ale jeśliby udało się III-ciej Międzynarodówce Moskiewskiej wywołać u nas rozruchy i zaburzenia — żaden pakt nieagresji nie powstrzyma rządu sowieckiego od ponownego na Polskę najazdu.

Naprawdę jedynem zabezpieczeniem pokoju ze strony S.S.S.R. jest wewnętrzny u nas porządek społeczny, powszechne poszanowanie prawa, jedność w narodzie i należyty stan armji naszej.

Niech dyplomacja nasza prowadzi w Moskwie układy o umocnieniu na papierze pokoju. Ale społeczeństwo polskie nie może się zdawać lekkomyślnie na te papierowe dyplomatyczne zapewnienia. Obowiązkiem narodu jest nieustanna *czujność i walka*, by wywrotowa agitacja bolszewicka nie osłabiła jedności naszej, nie wywołała rozruchów w kraju, nie zniszczyła patrjotyzmu w masach polskiej ludności.

Bo, powtarzam, *póki istnieć będą rządy bolszewickie w Rosji, nie przestaną one ani na chwilę rewolucyjnych knowań w Polsce.*

Gdyż naczelnym celem bolszewickim jest zniszczenie tego wszystkiego, na czem się nasza cywilizacja i nasza niepodległość opiera.

Łunaczarskij, naczelny kierownik bolszewickiej „oświaty“, jako główne wskazanie wychowania sowieckiego ogłosił zasadę: „*Nienawidzimy chrześcijaństwa i chrześcijan. Nawet najlepszych z nich musimy traktować, jak najgorszych wrogów. Chrześcijanie głoszą bowiem miłość bliźniego i miłosierdzie. A to jest przeciwne naszym zasadom*“.

Polska jest katolicka. Polska wierzy w Chrystusa. Cała moralność naszego narodu oparta jest na miłości bliźniego. Więc bolszewicy muszą nienawidzieć Polskę i traktować ją jako najgorszego wroga. O tem powinniśmy pamiętać. Najczulsze zapewnienia dyplomatów sowieckich nie mogą uśpić naszej czujności. Póki w Rosji rząd będzie walczył przeciwko Chrystusowi — będzie on prowadził też ciągłe podkopy pod fundamenty naszego państwowego i narodowego bytu.

Drugą ostoją naszej cywilizacji jest rodzina. Głównym bodźcem w pracy naszej ludności jest miłość dzieci, troska o zapewnienie im lepszej przyszłości. Natomiast bolszewicy starają się wszelkiemi sposobami zniszczyć rodzinę. *Lilina*, żona Zinowjewa, poucza w książce swej: „Wychowanie socjalne i robotnicze“ (Education sociale et travailliste): „Miłość rodziców jest miłością przeważnie szkodliwą dla dzieci; rodzina jest indywidualistyczna, szkodliwa“ (str. 101).

Trzecią podstawą naszego bytu narodowego i państwowego jest porządek prawny na sprawiedliwości oparty. Nikt

nie może być karany za winy, których nie popełnił. Prawo obowiązuje zarówno władze państwowe, jak i wszystkich bez różnicy obywateli.

Tymczasem *Lenin* uczył, że państwo sowieckie to „aparat specjalny do wywierania nacisku, nie krępowanego żadnem prawem". I według tegoż Lenina ogół ludności musi być „najmitami państwa utrzymywanymi w fabrycznej karności". Naukę tę zaś uzupełnia *Zinowjew* słowami: „Partja komunistyczna korzysta z monopolu legalności. Urzeczywistniła ona dyktaturę proletarjatu i dla tego jest jedyną legalną partją w związku republik sowieckich. Zniszczyła ona wszystkie inne partje, wzięła sobie monopol prasy, monopol wolności". Partja więc komunistyczna nie potrzebuje się krępować wobec reszty ludności żadnem prawen. Bo cała ludność państwa jest tylko po to, żeby *służyła komunistom*. Powiedział to wyraźnie Lenin, słowami, które muszą w każdym człowieku zachodniej europejskiej cywilizacji wywołać wstręt i oburzenie: „Niech 90% ludu rosyjskiego zginie, byle pozostało 10%, które dożyje rewolucji światowej". A w nocie do rządu fińskiego z 14 czerwca b. r. rząd bolszewicki wyraźnie oświadczył: „sowiecki kodeks prawny zezwala na wydawanie wyroków śmierci bez sądu, jedynie na podstawie orzeczeń G. P. U."

Krylenko zaś, który był oskarżycielem z ramienia rządu sowieckiego w procesie przeciwko ś. p arcybiskupowi Cieplakowi, pouczał sędziów, że sowiety karzą śmiercią nie za dokonane winy, lecz wszystkich tych, którzy mogliby być niebezpiecznymi dla państwa bolszewickiego.

Bolszewja i państwa europejskie to dwa światy we wszystkiem się różniące.

Co u nas jest zbrodnią — tam jest cnotą.

Co u nas jest bezprawiem — tam jest prawem.

Co jest naszą wiarą i miłością — tam jest nienawidzone.

Co jest podstawą naszej moralności — tam jest niszczone.

Zaporą dla zapanowania w Europie bolszewickiej nienawiści Boga, ojczyzny, rodziny, moralności chrześcijańskiej i sprawiedliwości — jest Polska. W Polskę też uderza nieustannie fala tej nienawiści.

Obowiązek czujności i walki w obronie Polski przed jej zalewem spoczywa na całym narodzie.

Stanisław Grabski
Prof. Uniw. Jana Kazimierza we Lwowie.

II. Z całego świata.

Francja: *Agitacja w wojsku.*—Po raz pierwszy od zakończenia wojny powołano rezerwistów na ćwiczenia. Komuniści postanowili okoliczność tę wyzyskać dla podminowywania armji francuskiej od wewnątrz. Komunistyczna *Humanité* donosi: „W czasie od 4 do 10 czerwca odbyły się cztery duże manifestacje rezerwistów. Dnia 4 i 5 czerwca w Qotquidan, rezerwiści 129 i 39

R. I. Dnia 5 czerwca w Chalons, wśród rezerwistów 91, 94 i 106 R. I. Dnia 5 i 6 czerwca w Brest wśród rezerwistów 2 depot morskiego. Dnia 10 czerwca wśród rezerwistów z Mailla z 95 i 131 R. I." Manifestacje ogółem objęły rezerwistów siedmiu pułków piechoty i jednego depot morskiego — łącznie kilkanaście tysięcy ludzi. *Humanité* pisze, że w Blois na koszarach 131 R. I. wywieszono czerwony sztandar z gwiazdą sowiecką, młotem i sierpem. Kilku agitatorów aresztowano.

Sprawa Merabiszwillego. W Paryżu sąd przysięgłych rozpatrywał sprawę gruzina Merabiszwillego, który zabił agenta bolszewickiego *Wieszapelego.* Na pytanie przewodniczącego, czy podsądny żałuje swego czynu—usłyszano odpowiedź—„nie". Na pytanie, czy podsądny był przez bolszewików prześladowany, Merabiszwilli opowiedział, jak bolszewicy rozstrzelali jego ojca za antysowieckie przekonania. Zabił Wieszapelego za umęczoną Gruzję i niezliczone mordy dokonane i dokonywane wciąż przez bolszewików. Świadkowie: Szeraszidze, Gwazawa, Uruszadze, deputowani socjalistyczni Marquer i Renodel oraz Balmont i inni—jednogłośnie zeznawali o strasznych znęcaniach się bolszewików w Gruzji, czego byli naocznymi świadkami. *Sąd przysięgłych uniewinnił Merabiszwillego.*

Proces Szczepichinej. Związek adwokatów rosyjskich we Francji podjął się obrony Anny Szczepichinej, która dokonała w konsulacie sowieckim w Paryżu zamachu na urzędnika tego poselstwa, Fomina. Obrońcami Szczepichinej będą: znany adwokat paryski, Campinchi oraz prezes Entente Internationale dla walki z komunizmem, Aubert. Proces odbędzie się w sądzie paryskim — w ciągu najbliższych dwóch miesięcy.

Rewelacje. „Le Matin" ogłasza korespondencję wymienioną pomiędzy attaché wojskowym Sowietów w Paryżu Wołkowem, ambasadorem sowieckim w Berlinie Krestinskim i Gallaherem w Londynie. Korespondencja ta świadczy o współpracy rządu moskiewskiego z kierownikami 3-ej Międzynarodówki, współpracy mającej na celu dezorganizowanie życia w kolonjach francuskich i wywołanie powstania szczepów marokańskich. 4-go stycznia 1927 r. komitet paryski polecił Gallaherowi wysłać Riffenom na koniec stycznia broń i amunicję, mianowicie 2.500 karabinów i 1.500 rewolwer. Gallaher odpowiedział w dniu 8 stycznia iż w sprawie dostawy tego materjału koniecznem jest zwrócić się do firmy Dundee a w sprawie transportu drogą morską—do pewnego niemieckiego towarzystwa okrętowego w Anglji. W trzy dni później Komintern moskiewski postanowił utrzymać i poprzeć komitet pomocy Riffenom, aby działania nieprzyjacielskie mogły być podjęte z wiosną. 16 stycznia r. b ambasador Krestinskij pisał do Wołkowa, iż niezbędnem jest wyszukać dla komitetu pomocy Riffenom fachowych oficerów niemieckich. Dodał przytem, iż major Jurgens otrzymał z niemieckiego sztabu generalnego ważne informacje o Maroku. 21-go stycznia, a następnie 29-go stycznia Gallaher pisze do Wołkowa, że otrzymał w styczniu z „Arcosa" 10 tysięcy pesetów i amunicję. Karabiny maszynowe i rewolwery, używane w armji brytyjskiej, zostały już naładowane na okręt. W dniu 31-ym stycznia Kamieniew wystosował z Moskwy do hiszpańskiego komitetu komunistycznego w Paryżu długie pismo wyłuszczające plan operacji w Maroku i przewidujące obalenie obecnego ustroju w Hiszpanji. 18-go marca r. b. Wołkow w liście do przedstawiciela wojskowego Sowietów w Maroku Arkassowa komunikuje mu o specjalnym rozkazie komitetu rewolucyjnego wzmocnienia działalności powstańczych szczepów w celu osięgnięcia namacalnych wyników, któreby pomogły wykonaniu planu.

Bezczelność Rakowskiego. Poseł sowiecki we Francji, Rakowski, były szpieg niemiecki w Rumunji, podpisał odezwę Komiternu nawołującą do obalenia rządów „burżuazyjnych". Prasa francuska żąda usunięcia Rakowskiego z Francji. *Marszałek Foch* udzielił wywiadu prasie angielskiej, w którym wzywa do połączenia się wszystkich państw w walce z bolszewizmem.

Niemcy: *Jak zginął Sawinkow.* — Berliński dziennik rosyjski „Rul" ogłosił list socjalisty łotewskiego Brunowskiego, który stwierdza jako świadek, że Sawinkow w więzieniu został przez bolszewików otruty.

Finlandja: *Wybory.*—Wybory do parlamentu dały komunistom 20 miejsc (2 więcej, niż poprzednio), 60 socjalistom (bez zmiany) i 130 innym partjom.

Szwecja: *Rozwój partji.*—Na kongresie partji komunistycznej—który się odbył w czasie od 3 do 6 lipca — było obecnych 200 delegatów. Ze sprawozdań wynika, że partja komunistyczna posiadała na wiosnę 1927 zorganizowanych 15.497 ludzi, podczas gdy w 1924 było ich tylko 7000. W zimie przeprowadzono „kampanję floty", t j. przeciwko powiększaniu floty wojennej. Dziennik *Stockholm Tageblatt* demaskuje istnienie *bojowej organizacji komunistycznej w Szwecji*, kierowanej przez instruktorów sowieckich i posiadającej swoje własne szkoły wojskowe. Pismo wymienia agentów sowieckich, którzy kierują tą robotą.

Norwegja: *Pieniądze z Moskwy.*—Komintern wysłał strajkującym robotnikom w Norwegji 2.000.000 koron na poparcie akcji strajkowej. W ambasadzie bolszewickiej w Oslo poseł sowiecki *Makar* urządził „akademję" ku czci zastrzelonego w Warszawie Wojkowa i wypowiedział podżegającą mowę, nawołującą do rewolucji, urągając Anglji i Polsce. Na owej „akademji" byli obecni przedstawiciele organizacyj komunistycznych w Norwegji i deklarowali swoją solidarność z S. S. S. R. Sprawa zakończyła się interpelacjami w parlamencie i wyrażeniem przez parlament nagany posłowi Alfredowi Madsonowi, który brał udział w tej skandalicznej bolszewickiej manifestacji.

Litwa: *Zaburzenia w Taurogach.*— W połowie września wybuchły w Taurogach zaburzenia o charakterze rewolucyjnym. Zaburzenia te, mające związek z akcją Komiternu, zostały stłumione. Część rewoltantów na czele z niejakim Majusem zbiegła za granicę.

Łotwa: *Bolszewickie szpiegi.*—Policja wykryła w czerwcu rozgałęzioną organizację szpiegowską, finansowaną przez S. S S. R. Osiem osób aresztowano. Wycieczka studentów łotewskich wyjechała w końcu czerwca do Moskwy celem przyjrzenia się rządom bolszewików. Wycieczkę przyjął *Kamieniew*, a specjalni agenci W. O. K. S. pilnowali członków wycieczki i pokazywali tylko to, co zostało specjalnie przeznaczne na pokaz osobom przyjeżdżającym z zagranicy.

Estonja: *Agent Kominternu.*—W Tallinie (Rewel) policja wytropiła wybitnego agenta Kominternu, który w chwili aresztowania bronił się, strzelając z rewolweru i w rezultacie policja była zmuszona go zastrzelić. Znaleziono przy nim ważne dokumenty, demaskujące akcję komunistyczną.

Czechosłowacja: *Akcja komsomołu.*—W numerze 155 oficjalnego pisma rosyjskiej młodzieży komunistycznej (komsomoł) znajdujemy następującą charakterystykę roboty komsomołu w Czechosłowacji: „Zorganizowano kampanję mającą na celu przekonywanie *żołnierzy* o zbrodniczości interwenjowania armji w wypadkach strajków lub rozruchów wewnętrznych. Druga kampanja miała na celu atakowanie burżuazyjnych organizacyj młodzieży. Komunistyczne pismo przeznaczone dla żołnierzy zmuszone jest wychodzić nielegalnie, lecz dociera do wszystkich koszar i do wszystkich pułków. Codzienna obrona S S. S. R. jest jednym z obowiązków członka komsomołu". Jeden z prokuratorów w procesie komunistycznym, który miał miejsce niedawno, oświadczył, że komsomoł czeski jest najczynniejszy ze wszystkich organizacyj w dziedzinie propagowania komunizmu w państwie.

Delegacja bolszewizujących współdzielni (kooperatyw) czeskich powróciła z wycieczki do S. S. S. R. i rozpoczęła intensywną prosowiecką akcję. Jednak wkrótce wydało się, że delegacja przywiozła z sobą z Moskwy klejnoty, pochodzące z G. P. U. (z rabunków i morderstw), a które to klejnoty miały służyć na pokrycie kosztów propagandy komunizmu w Czechosłowacji. Na postawione zarzuty delegaci odpowiadali wymijająco.

W związku z rozruchami komunistycznemi we Wiedniu komuniści przygotowywali rozruchy w Pradze i w Bratislawiu, jednak usiłowania te zostały sparaliżowane częściowo przez samych robotników, częściowo przez energiczne zarządzenia władz.

Rumunja: *Wzrost agitacji.*—W związku ze śmiercią króla Ferdynanda i trudnościami związanemi ze sprawą następcy na tronie rumuńskim, komuniści starają się wykorzystać sytuację wewnętrzną i rozwijają gorączkową agitację za pieniądze nadsyłane z Moskwy.

III. Budżet I. K. K. I.

Budżet Komitetu Wykonawczego Kominternu czyli „Ispołnitielnago Komitieta Kommunisticzeskago Internacjonała“ na okres 1926—1927.

Dokument, który obecnie udostępniamy szerokim kołom naszego społeczeństwa, został ogłoszony w Szwajcarji w genewskiem *Revue Internationale Antibolchévique*. Prasa codzienna nie zwróciła nań uwagi, sądzimy jednak, że ujawniony budżet światowej centrali bolszewickiej zasługuje na szczególną uwagę. Zaznaczyć przytem należy, że budżet ten nie obejmuje całości wydatków Kominternu, a tylko ich część.

I.

Wydatki zwyczajne.

Pozycja.	*Na jaki cel.*	*Sumy w złotych rublach.*
1.	Na utrzymanie biur centralnych i sekcyj Kominternu	307.250
2	Rozmaite wydatki na utrzymanie personelu	77.514
3.	Na wydatki hotelowe	45.500
4.	Sekcja wydawnicza	95.851
4a	Koszta redakcyjne pisma Kominternu i innych oficjalnych wydawnictw . .	27.500
4b	Koszta wydawnictw dla Agit-Propu i wydawnictw Kominternu w Hamburgu[1]	25.800
5.	Na nowe książki i pisma dla bibljoteki .	4.000
6.	Koszty przenosin, wydatki sekcji technicznej, nabycie nowych urządzeń technicznych, radja, kinematografów etc.	103.971
7.	Fundusz dyspozycyjny sekcji informacyjnej	19.240
8.	Fundusz dyspozycyjny sekcji agitacji i propagandy (Agit-Prop)	14.200
9.	Fundusz dyspozycyjny sekcji organizacyjnej	17.000
10.	Fundusz dyspozycyjny sekcji łączności (międzynarodowej)	256.038
11.	Fundusz dyspozycyjny Profinternu (jednorazowo)	100.000
12.	Fundusz dyspozycyjny Międzynarodówki Młodzieży (K. I. M.). . . .	75.000
13.	Fundusz dyspozycyjny Międzynarodówki chłopskiej (Krestintern) . . .	75.000
14.	Fundusz dyspozycyjny Międzynarod. sekretarjatu kobiet	5.000

[1]) Komintern wydaje jawnie książki i broszury w Hamburgu z takim nadrukiem: *Verlag der Kommunistischen Internationale. Auslieferungsstelle für Deutschland: Verlagsbuchhandlung Carl Hoym Nachf. Louis Cahnbley. Hamburg 11.*

15.	Fundusz dyspozycyjny K. S. I. . . .	6.500
16.	Fundusz dyspozycyjny Komitetu centralnego M. O. P. R.	150.920
17.	Fundusz dyspozycyjny centralnego komitetu „Mieżdunarodnago Raboczago Komitieta" (Meżrabkomu) . . .	162.518
18	Fundusz dyspozycyjny Centralnego Komitetu bolszewickiego Czerwonego Krzyża	10.000
19.	Na organizowanie demonstracyj i świąt komunistycznych	53.000
20.	Na rachunek komisarjatu komunikacji .	7.830
	Suma ogólna I części . . .	1.639.632

II.

Wydatki nadzwyczajne.

1. Fundusze dyspozycyjne dla poszczególnych sekcyj sekretarjatu Kominternu według rozdziału ustalonego przez międzynarodową komisję kontroli [1]):

a) sekcja angielska	100.000
b) sekcja amerykańska . . .	42.000
c) sekcja bałkańska	310.000
d) sekcja niemiecka	76.000
e) sekcja francuska	100 000
f) sekcja włoska	50.000
g) sekcja polska	30.000
h) sekcja baltycka	75 000
i) sekcja skandynawska . . .	60.000
j) dla specjalnych przedstawicieli sekcyj: austryjackiej, czechosłowackiej, węgierskiej, rumuńskiej, belgijskiej, holenderskiej, szwajcarskiej, hiszpańskiej, portugalskiej (według osobnej uchwały międzynarodowej komisji kontroli)	417.000
k) sekcja Bliskiego Wschodu, Dalekiego Wschodu i Wschodu Centralnego	782.000
Razem . .	2.042.000

2. Do dyspozycji sekcji finansowej:

[1]) Komunistyczną Międzynarodową Komisję Kontrolującą wybiera kongres Kominternu. Do zadań tej komisji należy: a) sprawdzanie skarg na działalność sekcyj Kominternu i przedkładanie I. K. K. I. projektów sposobów usunięcia istniejących braków; b) rozpatrywanie skarg na zarządzenia dyscyplinarne; c) rewizja finansów I. K. K. I.; d) rewizja finansów poszczególnych sekcyj.

a) przydział 1-ej kategorji . . .	580.000
b) przydział 2-ej kategorji . . .	475.000
Razem . .	1.055.000
3. Prezydjum Kominternu (I. K. K. I.) na wydatki związane z organizacją zewnętrzną:	
a) nowe organizacje komunistyczne zagranicą	430.000
b) zasiłki nadzwyczajne dla komitetów strajkowych[1])	275.000
c) zasiłki dla organizacyj agitacyjnych, propagandy kulturalnej i naukowej zagranicą (W. O. K. S.)[2]) . . .	300.000
d) zasiłki nadzwyczajne oraz na zaopatrzenie w materjały techniczne „jaczejek“ i innych związków bojowych .	650.000
Razem . .	1.655.000
4. Do dyspozycji zachodniego sekretarjatu I. K. K. I.	230 000
5. Przydziały nadzwyczajne specjalne, do dyspozycji:	
a) Prezydjum	60.000
b) Biura Organizacyjnego . . .	110.000
c) Sekretarjatu	80.000
Razem . .	250.000
6. Do dyspozycji II-ej podkomisji w sekcji akcji międzynarodowej:	
a) wydatki organizacyjno-techniczne .	60.000
b) agenci	210 000
Razem . .	270.000
7. Do dyspozycji osobistej Przewodniczącego I. K. K. I.:	
a) dla osobnych rachunków . .	100.000
b) na rozdział specjalnych odszkodowań imienia Karola Marxa i Lenina	30.000
Razem . .	130.000
8. Do osobistej dyspozycji sekretarza generalnego Kom. Wyk. Kominternu (I.K.K.I.)	70.000
9. Do dyspozycji podsekcji organizującej wyjazdy misyj zagranicę (sekcja łączności międzynarodowej).	150 000
10. Na organizację konferencyj plenarnych rozszerzonego Komitetu Wyk. Kominternu i światowych kongresów Kominternu .	8 000
Razem . .	5.860.000
Suma ogólna II części . .	7.499.632

[1]) Porównaj *Walka z bolszewizmem*, zeszyt II, str. 19, dopisek 3-ci.
[2]) O działalności W. O. K. S. pisaliśmy w IV zeszycie. (Red.).

III.

Dodatkowe wydatki nadzwyczajne.

1. Zasiłki nadzwyczajne dla komunistycznych uniwersytetów na Wschodzie i K. V. N. M. Z	135.000
2. Zasiłki nadzwyczajne dla kursów agitacji i propagandy:	
a) przy sekcji agitacji i propagandy (Agit-Prop)	45.000
b) przy sekcji Wschodniej . .	45.000
Razem . .	90.000
3. Zasiłki nadzwyczajne dla sekcji morskiej P. U. R.	135.000
4. Zasiłki nadzwyczajne na organizację towarzystw i ekspedycyj naukowych . .	50.000
5. Na zakup akcyj przedsiębiorstw państwowych	25.000
Suma ogólna dodatkowych wydatków nadzwyczajnych . .	435.000
Suma ogólna części I, II i III-ciej . . rubli złotych:	7.934.632

Kurs obecny rubla złotego wynosi złp. 4,76[1]). Suma więc 7.934.632 rubli złotych po przeliczeniu na złote obiegowe wyniesie **37.768.848 złotych**. Pieniądze te idą tylko na wydatki centrali światowej spisku komunistycznego. Na propagandę zaś na całym świecie idą z Rosji sumy jeszcze większe. Bolszewik *Kamieniew* (żyd) i bolszewik *Sokolnikow-Brylant* (żyd), wybitni członkowie Kominternu i rządu S.S.S.R. określają sumy wydawane przez bolszewików na propagandę wywrotową zagraniczną na **około 200 miljonów rubli w złocie rocznie**, co czyni zawrotną sumę około *jednego miljarda złotych rocznie* na akcję rewolucyjną, zamachy, szpiegostwo i prowokacje.

Skąd bolszewicy mają te olbrzymie sumy? Z rabunków dokonanych w Rosji, z fałszowania pieniędzy innych państw (o czem donosiła *Walka z bolszewizmem*, zeszyt III, str. 30-ta), a przedewszystkiem z wyciskania szalonych podatków z nieszczęsnych mieszkańców Rosji, o których *Lenin* cynicznie mawiał: „*dziewięćdziesiąt procent narodu rosyjskiego może sobie zginąć, byleby tylko pozostało dziesięć procent żywych do chwili wybuchu rewolucji światowej*".

Pod koniec 1926 r. dokonano w Polsce licznych aresztowań komunistów. Zdemaskowani byli posłowie - agenci Kominternu: Taraszkiewicz, Rak-Michajłowski, Wołoszyn,

[1]) Według kursu giełdy warszawskiej z połowy września b. r.

Miotła i Hołowacz. Wniosek p. ministra sprawiedliwości *Meysztowicza*, nadesłany do laski marszałkowskiej stwierdza, *że Komintern postanowił założyć w Gdańsku bank dla celów finansowania akcji wywrotowej w Polsce. Bank taki założono też w Wilnie z filjami w Pińsku i Głębokiem.*

Naszym zdaniem najważniejszym „bankiem“ dla komunistów w Polsce jest „poselstwo“ sowieckie w Warszawie, ul. Poznańska Nr. 15. Stamtąd płyną pieniądze i instrukcje. Tam też mieści się oddział G. P. U. (czeki na Polskę, organ terroru, prowokacji i szpiegostwa.

IV. Nowa światowa organizacja bolszewicka.

„Liga Niezależności Narodowej i walki z Imperjalizmem“. Utworzona na zjeździe w Bruxelli w lutym 1927.

W dniach od 7 do 15 lutego 1927 odbywał się w Bruxelli w Palais d'Egmont dziwny międzynarodowy zjazd. Był to *międzynarodowy kongres przeciwko uciskowi kolonjalnemu i imperjalizmowi*, przygotowany przez *berlińską* „Ligę przeciwko uciskowi kolonjalnemu i imperjalizmowi“. Kongres ten doprowadził do powstania jeszcze jednej międzynarodówki pod nazwą „*Ligue contre l'Impérialisme et pour l'Indépendance Nationale*“.

Jak z uchwał i przemówień i wynika, owa liga ma na celu spotęgowanie i skoordynowanie agitacji wywrotowej w Azji, w Afryce i w Ameryce przez nawiązanie porozumienia między elementami bolszewickimi, bolszewizującymi i narodowo-rewolucyjnymi w kolonjach. Czynnikiem kierującym całą akcją i finansującym ją jest *Komintern* czyli III-cia Międzynarodówka Moskiewska. Bolszewikom chodzi o pchnięcie przeciwko państwom cywilizowanym Europy i Ameryki wszystkich narodów i ras o niskiej lub zgoła barbarzyńskiej kulturze. Cała rasa żółta i rasa czarna ma być wprzągnięta do rydwanu czerwonego imperjalizmu.

W czasie kongresu obrano Paryż na siedzibę biura Ligi, ale ze względu na antybolszewicki nastrój rządu francuskiego Komitet Wykonawczy Ligi na posiedzeniu w Amsterdamie w dniach 29 i 30 marca postanowił biura te ulokować w *Londynie*. Tenże Komitet Wykonawczy ustalił, że wysiłki Ligi powinny być skoncentrowane na sześciu głównych terenach: Egipt, Indje, Chiny, Ameryka Północna, Ameryka Środkowa i Ameryka Południowa. Na kongres *Pan-azjatycki*, który miał się odbyć w r. b. w Szanghaju, postanowiono wysłać delegację w składzie: Lansbury, Purcell, Baldwin, Goldsmith i Barbusse.

Pierwszy manifest Ligi kończy się starą formułką Karola Marxa (żyda): „Ludy uciśnione i narody uciśnione, łączcie się!"

Biuro Wykonawcze *Profinternu* czyli *Czerwonej Międzynarodówki Związków Zawodowych* (Moskwa) ogłosiło odezwę, w której solidaryzuje się „z podstawowemi ideami wyrażonemi w uchwałach kongresu w Bruxelli" i przyrzeka „wszystko zrobić, co jest w mocy Profinternu, by poprzeć uchwały kongresu" [1]).

Humanité tak precyzuje całą sprawę:

„...Z obrad w Bruxelli narodziła się liga przeciwko uciskowi kolonjalnemu i przeciwko imperjalizmowi. Głównem jej zadaniem jest utworzenie czynnej i skutecznej łączności między proletarjatem całego świata i ludami, które zwykło się jeszcze nazywać ludami kolonjalnemi".

„...Rewolucja chińska rozwija się. Świat uciśniony szykuje broń. *Rosja sowiecka kieruje i zachęca.* Partja komunistyczna będąca awangardą proletarjatu międzynarodowego, we wszystkich krajach przygotowuje się do ścisłej współpracy z miejscowemi masami w walce o ich niezależność i o zrealizowanie nareszcie zwycięstwa eksploatowanych nad eksploatatorami przez światową rewolucję".

Ta wojownicza deklaracja zmusza nas do bliższego zajęcia się „Ligą". Ułatwi to czytelnikom orjentację w rozwijających się wypadkach w kolonjach wielkich mocarstw.

A. LIGA PRZECIWKO IMPERJALIZMOWI.

I. Organizacja Ligi.

(Uchwały kongresu w Bruxelli).

3) „...Członkami Ligi mogą być wszystkie osoby zbiorowe i osoby fizyczne, zdecydowane walczyć przeciwko kapitalistycznemu imperjalizmowi, walczyć o prawo ludów stanowienia o sobie, walczyć o równość wszystkich klas i wszystkich ludzi".

4) „Komitet Wykonawczy Kongresu jest *prowizorycznym komitetem Wykonawczym Ligi.* Na nim leży obowiązek opracowania programu i statutu".

6) „Komitet Wykonawczy utworzy *biuro z 7 osób, z których 5 będzie sekretarzami...* Ze względu na znaczenie walki indo-chińskiej i Imperjum Brytyjskiego, Komitet Wykonawczy ustala, że m. in. sekretarzami tymi będą: Chińczyk, Indus i Anglik".

9) „Biuro będzie zbierać dokumenty o ucisku imperjalistycznym. Za pośrednictwem *konferencyj, manifestów i manifestacyj* w ośrodkach kapitalistycznych, biuro będzie starało się rozbudzić pomiędzy pracownikami fizycznymi i umysłowymi wolę podtrzymywania tych, którzy walczą o wyzwolenie narodowe i społeczne (socjalne)".

---

[1]) Odezwa ta została ogłoszona przez komunistyczną *Humanité* w dn. 15 marca 1927

10) „Biuro zorganizuje sekcje w głównych ośrodkach ruchu imperjalistycznego w Ameryce, Chinach, Indjach, Afryce. Sekcje te mają na celu utworzenie łączności z centralnym sztabem i prowadzenie agitacji i propagandy na rzecz Ligi“.

11) „Zanim zostaną zorganizowane sekcje Ligi, biuro winno nawiązać ścisłą łączność między istniejącemi już organizacjami, jak naprzykład komitety: *Hands off China*, *Hands off Russia*, *Comité pour la Syrie*, *Comité pour le Maroc*, *Liga przeciwko uciskowi kolonjalnemu* (*Berlin*), *Pan-amerykańska liga antyimperjalistyczna*“...

14) „Gdyby w związku z ruchem oswobodzenia narodowego miały się wysunąć *możliwości wojny*, lub gdyby państwa kapitalistyczne starały się siłą stłumić dążenia do niezależności narodowej, to w takim wypadku Komitet Wykonawczy posiada wolną rękę w zakresie ustalania rozmiarów akcji i środków, dla podtrzymania zagrożonych grup. Na wypadek naglącego niebezpieczeństwa Komitet Wykonawczy posiada prawo porozumienia się ze związkami zawodowemi i z Międzynarodówkami o charakterze politycznym, *a to w celu utworzenia ruchu mas obejmującego robotników i włościan*“.

II. Biuro Ligi [1]).

Niemcy	Willy Munzenberg.—Zast: Gibarti.
Anglja	Lansbury.—Zast.: Bridgeman.
Belgja	Dr. Marteaux.
Holandja	Edo Fimmen.
Ameryka łacińska	Manuel Ugarte.
Negrzy	Lamin Senghor.
Indonezja	Mohammed Halta.
Indje	Jawahar Lal Nehru.
Francja	Zast.: Henri Barbusse.
Stany Zjednoczone	Zast.: Baldwin.

III. Tymczasowy Komitet Wykonawczy i Prezydjum Ligi.

(*Litera B oznacza członków Biura już wymienionych*).

Niemcy . . .	Prof. Alfons Goldsmidt. Jerzy Ledebour. Prof. Teodor Lessing. Willy Munzenberg (B). Pani dr. Helena Stocker.
Anglja . . .	Bridgeman. F. Brockway. S. O. Davies. H. Pollit.
Francja . . .	Henryk Barbusse (B). Pani Duchesne. Albert Fournier. Lamine Senghor.
Belgja . . .	Jerzy Gérard. Dr. Marteaux (B). Ch. Plisnier. P. H. Speak.
Holandja . . .	Edo Fimmen (B). Henryka Roland-Horst.
Włochy . . .	Miglioli. Były deputowany włościanin Verri.

---

[1]) W dalszym ciągu czytelnik znajdzie bliższe dane o większości wymienionych osób. W tej chwili zaznaczamy, że *Munzenberg* jest deputowanym komunistycznym w Reichstagu, a *Gibarti* sekretarzem Ligi Antykolonjalnej w Berlinie.

Czechosłowacja . .	Prof. Neżedly.
Egipt	Mohamed Hafiz Ramadan bey.
Afryka Północna . .	Messali.
Afryka Południowa .	Daniel Colraine.
Persja	Achmed Assadow.
Indonezja . . .	Mohammed Halta (B).
Korea	Kin-Fa-Ling
Stany Zjednoczone .	Roger Baldwin (B). Manuel Gomez.

IV. Komisja organizacyjna.

Barbusse. Nansen. Burald Schaw.

Światowy sekretarjat przeciwko uciskowi kolonjalnemu: Gibarti w Berlinie, Ventadour w Paryżu.

B. — KONGRES W BRUXELLI.

V. Prezydjum honorowe kongresu.

Jerzy Lansbury, członek parlamentu brytyjskiego. Profesor Albert Einstein. Wdowa po Sun-Yat-Senie, członkini Komitetu Wykonawczego Kuomintangu.

VI. Komitet kongresowy.

Niemcy . . .	Alfons Goldsmidt. Prof. Teodor Lessing. Willy Munzenberg. Pani Dr. Helena Stocker.
Francja . . .	Henryk Barbusse, literat. Pani Duchesne, z Ligue Internacionale des Femmes pour la Paix et la Liberté. Albert Fournier, adwokat, deputowany z Paryża. Georges Pioch, literat.
Belgja . . .	Georges Gérard, adwokat. Dr. A. Marteaux, członek Chambre des Représentants. Ch. Plisnier, adwokat. Paul-Henri Spaak, adwokat.
Holandja . . .	Edo Fimmen, sekretarz generalny Międzynarodówki Transportów. Henriette Roland Holst, literatka.
Wielka Brytanja . .	Helena Crawford. James Maxton, członek parlamentu. Bertrand Russell, literat. S. Saklatvala, członek parlamentu.
Kolonje francuskie .	Lamin Senghor, sekretarz komitetu obrony czarnej rasy.
Afryka Południowa .	M. Andrews, sekretarz kongresu Południowo-Afrykańskiego Trades-Unionów. Dr. Colraine, wiceprzewodniczący tegoż kongresu.
Egipt	Mohammed Hafiz Ramadan bey, członek parlamentu, adwokat.
Indje holenderskie . .	Mohammed Halta, sekretarz Perkipocnan Indonesia.
Indje	Jawaharlal Mehru, członek Komitetu Wykonawczego Wszechindyjskiego Kongresu Narodowego.
U. S. A. . . .	Roger Baldwin, dyrektor amerykańskiego związku wolności cywilnej. „Biskup" William Montgomery Brown. M. Gomez, sekretarz wszechamerykańskiej sekcji ligi antyimperjalistycznej w U. S. A. Prof. Villiam Pickens, sekretarz narodowego zjednoczenia rozwoju ludów kolorowych.
Meksyk . . .	C. Manrique, ex-gubernator stanu San-Louis de Potosi, reprezentant Włościańskiej Ligi Narodowej. Julis A. Mella, sekretarz wszechamerykańskiej ligi antyimperjalistycznej. Jose Vasconcelos, ex-minister oświaty.

Chiny	Wang Tsen Way, członek rządu kantońskiego. Prof. Ku-Meng-Yir, z narodowego uniwersytetu w Pekinie.

VII. Delegacje na kongresie.

I. — Europa.

Niemcy:	Liga przeciwko uciskowi kolonjalnemu	Pani Peters. — L. Otto Bachman.
	Kobieca pokojowa liga . .	Pani Magda Hoppotock-Hult. — Dr. Helena Stocker.
	Liga Praw Człowieka . .	Lehman Russbeld.
	Międzynarodówka robotników I.-U	dwóch delegatów.
	Członkowie Reichstagu . .	Willi Munzenberg, A. Potz, Georg Dueninghaus, Walter Stocker.
	Różni	Artur Holitscher, publicysta, Berlin. — Prof. Paweł Oestreich, Berlin. — Prof. Teodor Lessing, Hanower. — Alfons Paquet, publicysta, Frankfurt. — Lubiński, przewódca robotniczy we Frankfurcie.—Ernest Toller, autor dramatyczny.— Dr. Kurt Hiller, publicysta.
Anglja:	Liga przeciwko uciskowi kolonjalnemu	R. Bridgman.
	Niezależna Labour Party . .	H. H Bradsford.
	Federacja Górników , .	A. J. Cook i S. O. Davis [1])
	London Trade Union Council .	
	Międzynarodowa pomoc robotnicza (M. O. P. R.)	Helena Crawford

Plebs League — Międzynarodowy związek przeciwko wojnie. — Międzynarodowa liga pokoju. — Labour Party for Chinese Freedom. — Chinese Information Bureau. — Oriental News Service. — Manchester Guardian. — Daily Herald.

Oriental News Service . .	Prof. Goode z Manchesteru, Bernand Hougthon. Pułkownik Estrange Malone.

Francja: Confédération générale du Travail Unitaire C. G. T. U.) (bolszewicy). — Association républicaine des Anciens Combattants (A. R. A. C.—bolszewicy). Internationale des Travailleurs de l'Enseignement (bolszewicy) — Secours ouvrier international (M O.P.R — bolszewicy—sekretarz Dutilleur). — Organisations coloniales ayant leur siège à Paris (bolszewicy). — Section française du Kuo-Ming-Tang (bolszewicy). — Comité de défense de la race noire (bolszewicki). — Union Internationale.

La Vemprey (?) =

Victor Margueritte. — Léon Werth. — Henri Barbusse. — Georges Pioch. — Prof. Langevin. — René Marau — André Gide. — Félicien Challie, członek Instytutu. — Albert Fournier, radca. — André Berthon, deputowany — komunista. — Henri Torres. — Moro-Giafferi, deputowany.

Holandja:	Partja komunistyczna . . .	Ed. Visser.
	Federacja transportów. . .	Edo Fimmen.
	Federacja związków zawodowych	Brown.

[1]) Notoryczni agenci bolszewiccy, zdemaskowani w czasie strajku górników angielskich.

	Międzynarodowa pomoc robotnicza (M. O. P. R.)	J. W. Kruyt.
	Holenderska sekcja Kuo-Ming-Tangu	(4 delegatów). — Henrietta Roland-Holst, literatka.—Van Walree.—S. J. Rutger.
Czechosłowacja:	Międzynarodowa pomoc robotnicza (M. O. P. R.)	L. Beran. — Prof. Nedżedly.
Austrja:	. . . .	Dr. Raissa Adler — Dr. Leopold Katz (żydzi).
Włochy:	. . . . . .	Guio Miglione, deputowany. — Daniel Martini, dziennikarz. — Verri, dziennikarz.

2. — *Ameryka*.

Stany Zjednoczone:	Workers Party (komuniści)	M. Gomez.
	All. amer. anti-imperialist League	M. Gomez.
	Nat. Ass. for the Advt. of Col. People	Prof. W. Pickens.
	Association negro Labor Congress	Richard Moore.
	John Brown. Mem. Association	Prof. W. Pickens.
	American civil Liberty Association	R. Baldwin.
	National Urban Legue .	R. Baldwin.
Meksyk:	Konfederacja pracy . .	Edo Fimmen.
	Narodowa liga włościańska .	C. Manrique.
	Federacja studentów . .	Diaz Figueroa.
	Związek syndykatów zaw. w Tampico	Zapata Vena.
	Pan-amerykańska liga antyimperjalistyczna	M. Gomez Martinez.
Ameryka środkowa:	Pan-amerykańska liga antyimperjalistyczna	August Marti.
Antyle francuskie:	. . . .	Bloncourt.
Kuba:	Federacja pracy . . .	A. Solamayor.
	Pan-amerykańska liga antyimperjalistyczna	Leonardo Fernandez-Sandez.
	Uniwersytet ludowy Josi Marti .	Dr. Ruben Martinez-Villena.
Porto-Rico:	Pan-amerykańska liga antyimperjalistyczna	Samuel Quinones.
	Federacja młodzieży . .	Samuel Quinones.
	Partja narodowa	M. Ugarte. — I. Vasconcelos — Cezary Falcon
Wenecuela:	Pan-amerykańska liga antyimperjalistyczna	Salvador de la Plazza.
	Partja robotnicza	Bernardo Suarez.
	Narodowa partja rewolucyjna .	Carlos Quijano.
Kolumbja:	Partja socjalistów rewolucjonistów	A. Morales.
Peru:	Partja unjonistów . . .	Wiktor R. Haya della Torr.
	Federacja studentów . .	
Filipiny:	Stowarzyszenie filipińskie w Chicago	A. Alminiana.

3. *Afryka*.

	Komitet obrony czarnej rasy . . .	Lamin Senghor.
Maroko:	. . . . , . . .	Peresse-Arabe. Hassan Matter.
Algier:	Gwiazda północno-afrykańska .	

Tunis; Destour	Sarti.
Egipt: Partja radykalno-narodowa . .	Ibrahim Youseff.
Afryka Zachodnia: Związek bezrobotnych w Sierra-Leone	S. A. Richards.
Afryka Południowa: Partja komunistyczna południowo-afrykańska	Laguma.
Kongres Trades Unions S. A. . . .	Daniel Colraine.
Natal Native Council	J. T. Gumede.

4. *Azja.*

Palestyna: Arabski kongres narodowy . .	Mez-Sli.
Syrja: Syryjski komitet narodowy . .	Ihsan bey El Djabri. El Bacri.
Persja: Ludowa partja rewolucyjna . .	Ahmed Assadiff. Alavi Mortosi.
Indje: Narodowy kongres indyjski . .	Jawaharlal Nehru.
Ceylan Trade Union Council .	Stephen Madine Pola.
Hindustan Gadar Party . .	Prof. M. Baklatvela.
Oxford Hindoo Union . . .	Bakar Ali Mirza
Cambridge Hindoo Union . .	
London Hindoo Union . .	
Edimburg Hindoo Students Union	S. A. Raham.
Hindoo Students Federation of Paris	Mohamed Achmed.
Indian Bureau of the Indep . .	
Labor Party	Tarini Sinha.
Indian Federation of central Europa	Mardu. — Mini-Sen.-K. A. Hamid.
Hindoo Workers Welfare League	Dr. Bhat.
Hindoo, gazeta codzienna . .	A. C. N. Nambias.
Związek dziennikarzy indyjskich w Europie	Chattepad Kyana.
Berlińska sekcja związkuHaiderabad	Dr. Naidu
Indje Holenderskie: Perkimpounan Indonesia	Mohamed Natta. R. Gatot Abdal Hanaf, Mohamed Nazif.
Indo-Chiny: Partja konstytucyjna . . .	Dumang Van Giao. Mgugen Van Lue. Dusz Van Cae.
Chiny: Rząd „narodowy“ w Kantonie	Hsing Kwang Sen.
Kuo—Min—Tang	H. Tchiau.
Armja „narodowa“ (Glo—Szang)	Generał Lu Szung Ling.
Armja generała Fenga . . .	Generałowie: Szu i Lu.
Izba Handlowa	H Szai.
Federacja Pracy w Kantonie .	Szen Szuen.
Komitet strajkowy w Kantonie .	Szen Szuen.
Syndykat prowincjonalny w Kwantung	Szi li Szao.
Federacja studentów w Szanghaju .	
Komitet protestacyjny w Wahn-sien	Sam Wei Feng i Li Sen Wei.
Zrzeszenie prasy w Pekinie . .	Si Szi Feng.
Sekcje Kuo-Ming-Tangu w Ameryce i w Europie	R. Koe. Li Pin. S. Msiszi.
Sekcja Kuo-Ming-Tangu w Wielkiej Brytanji	S. Szan.
Amerykańskie towarzystwo Sun-Yat-Sena	Szao Ting Szi.
Centralny związek studentów w Europie.	nazwiska delegatów nieznane.
Związek studentów chińskich w Lyon	
Federacja robotników chińskich we Francji.	

	Federacja robotników chińskich w Belgji.	nazwisko nieznane.
	Federacja robotników chińskich w Londynie	Yau.
	Komitet przeciwko nierównym traktatom belgijsko-chińskim	
Korea:	Federacja autorów i dziennikarzy	Li Kolu. Woolhang.
	Zrzeszenie studentów koreańczyków z uniwersytetu Columbia	F. W. Kim.
	Federacja studentów koreańczyków w Paryżu	Kim Pob.
Japonja:	. . . .	Sen Katawama.

VII. Międzynarodówka związków zawodowych (komuniści).

(7.962.000 zrzeszonych, reprezentowanych na kongresie).

Anglja:	Minority Movement . . .	Harry Pollitt.
	Federacja górników . .	G. O Davis.
Belgja:	Związek pracowników igły . .	Liebaers.
Francja:	C. G. T. U.	A. Herclet.
Afryka:	C. G. T. z Afryki Południowej (biali)	Daniel Colraine
	C. G. T. z Afryki Południowej (negrzy)	K. Laguna.
Ameryka:	Kongres robotniczy negrów z Ameryki Północnej	J. B. Moore
	C. R. O. M. z Meksyku . .	Edo Fimmen.
	Federacja robotników rolnych w Meksyku	J. A. Mella.
	Syndykat pracowników naftowych w Tampico	J. Martiniez.
	Federacja robotników na Kubie .	A. Sotomayor.
	C. G. T. z Wenecueli . . .	C. Quijiano.

Czytelnik zapewne jest nieco zdziwiony, że tak dużo miejsca poświęciliśmy sprawom *kolonij*, których przecież Polska niema wcale. Skłoniły nas do tego ważne powody. Przedewszystkiem: — wypadki w Chinach, Indjach, Egipcie etc. odbijają się niezwłocznie na całokształcie polityki europejskiej, w której Polska z natury rzeczy udział bierze. Podpalanie świata przez bolszewików np. w Azji, daje dym w Europie — i naodwrót. Po drugie: kongres w Bruxelli daje nam możność rzucenia światła na wypadki starannie przez bolszewików przygotowywane we wszystkich częściach świata, — wypadki, których konsekwencje mogą być dla całej Europy nieobliczalne. Po trzecie: — metody roboty wywrotowej agentów bolszewickich w kolonjach są te same, co i przy podburzaniu mniejszości narodowych u nas, w Polsce.

W kolonjach bolszewicy wysuwają hasło równości tubylców z białą rasą, namawiają do powstań, podsycają lokalne nacjonalizmy — byle doprowadzić do rozruchów i uderzyć w Anglję, Francję, Holandję etc. Dla wzmocnienia akcji wywrotowej bolszewicy tworzą organizacje i wytwarzają prądy odpowiednie nietylko wśród ludności danego kraju

kolonjalnego, ale również wśród ludności europejskiej, posługując się hasłami „walki z uciskiem“, „walki z imperjalizmem“ i t. p. sugestjonującymi obecnie ludzi ogólnikami.

W Polsce agenci wroga podburzają rusinów i białorusinów, finansują i podsycają „nacjonalizmy“, dążenia separatystyczne i t. p.—byle tylko osłabić Rzeczpospolitą. A poza tą robotą, popierają wszelkie zrzeszenia „polskie“, które służą ideologji międzynarodowej i popierają odśrodkową akcję mniejszości.

Analogja zupełna. Trzeba tylko chcieć i umieć obserwować. Cel zawsze jeden i ten sam: za wszelką cenę doprowadzić do upadku władzy i spowodować anarchję. A na tle ogólnego bezładu i bezwładu wystąpi *Komintern* ze swemi bojowemi oddziałami i terrorem — by narzucić *dyktaturę nad proletarjatem.*

Bolszewicy sami cynicznie przyznają, że prawo narodów do samookreślenia chcą przekształcić *„w narzędzie politycznego uświadomienia mas w duchu międzynarodowym, t. j. internacjonalizmu* (komunistycznego)“.

Lenin wielokrotnie wyrażał nadzieję, że wszystkie ruchy wyzwoleńcze uda się bolszewikom *„przekształcić w rezerwę rewolucyjnego proletarjatu, w sprzymierzeńca... bolszewizmu*“.

Powyższe dwa wyjątki bierzemy z rozdziału „*Osnowy leninizma*“, str. 325, w kalendarzu komunisty, Moskwa 1925 rok.

Ogłaszamy ku przestrodze społeczeństwa polskiego i — rządu...

V. Polska.

Z frontu wewnętrznego.

Komunizm w Polsce coraz bardziej rozszerza swą zbrodniczą, zgubną dla całego naszego państwa działalność.

W Rosji niespełna *30 tysięcy* komunistów wywołało krwawą rewolucję — a u nas? — U nas w sercu Polski, w stolicy Rzeczypospolitej około *70-ciu tysięcy* komunistów głosowało na swoją listę podczas wyborów do Rady Miejskiej.

Polska jako państwo, i wszyscy Polacy jako obywatele odpowiedzialni za losy państwa, muszą raz skończyć — i to jaknajprędzej — z niedocenianiem grozy położenia.

Organizacje komunistyczne w Polsce *są całkowicie podporządkowane rozkazom Kominternu mieszczącego się w Moskwie.* I to od szeregu lat. W czasie od 19 lipca do 7 sierpnia 1920 roku odbył się II Kongres Międzynarodówki Komunistycznej (naprzód w Petersburgu, potem przerzucił się do Moskwy), na którym i Kom. Part. Rob. Polski była reprezentowana (z głosem decydującym!). Uchwalono tam t. zw „21 tez Zinowjewa“,

które każda partja należąca lub wstępująca do Kominternu powinna spełnić.

Podajemy tylko wyjątki z tych tez, ilustrujące aż nadto dobrze cel całej roboty:

„1. — *Cała propaganda i agitacja nosić winna charakter istotnie komunistyczny i ma być zgodna z programem i uchwałami III-ej Międzynarodówki*".

„6. — *Każda partja, chcąca należeć do III Międzynarodówki... powinna systematycznie wykazywać robotnikom, iż bez obalenia kapitalizmu w drodze rewolucji żadne międzynarodowe sądy rozjemcze, żadne umowy co do ograniczenia zbrojeń, żadne reformy „demokratyczne" Ligi Narodów nie będą zdolne do przeszkodzenia nowej wojnie imperjalistycznej*".

Tezą 12 ujawnia system centralizacji wszystkich partyj, należących do III Międzynarodówki oraz podkreśla „*żelazną dyscyplinę*" która pozwala Kominternowi rozporządzać „*najszerszemi kompetencjami i posiadać całkowity autorytet*".

Charakterystyczną ze względu na ówczesny okres wojny polsko-bolszewickiej jest teza 14-ta. Oto jej treść: „*Każda partja, pragnąca należeć do Międzynarodówki Komunistycznej, winna przychodzić z pomocą wszystkim Republikom Sowieckim, walczącym z siłami kontrrewolucyjnemi. Prowadzić ona winna niezmordowaną i z niczem nieliczącą się propagandą za przeszkodzeniem w transportowaniu amunicji i środków wojennych dla wrogów Republiki Sowietów. Prócz tego legalnie czy nielegalnie powinna być prowadzona wytężona propaganda pośród wojsk, wysłanych dla zdławienia republik robotniczych*".

Musimy zdać sobie nareszcie sprawę, że komunizm w Polsce, to nie jakiś oderwany, zamknięty tylko w naszych granicach twór Jego działalność idzie wyraźnie po linji wskazań Kominternu

A przyznać trzeba, że działalność ta w ostatnich czasach jest coraz bardziej intensywna. Oto pokłosie, pochwycone przez kroniki prasy codziennej za okres ostatnich tygodni:

Wilno. 30.VIII. — *Agitacja wśród duchowieństwa prawosławnego*. W związku z ostatnią odezwą episkopatu prawosławnego w Sowietach w sprawie uznania przez duchowieństwo prawosławne, znajdujące się na emigracji, rządów bolszewickich w Rosji, wśród duchowieństwa prawosławnego w Wilnie rozpoczęła się agitacja za ogłoszeniem deklaracji uznającej obecne rządy bolszewickie w Sowietach za legalne. Dotychczas agitacja ta posłuchu niema, gdyż większość duchowieństwa uważa odezwę episkopatu prawosławnego w Sowietach *za fałszywą*.

Sosnowiec 31.VIII. — *Aresztowanie komunistów*. W ostatnich dniach aresztowano dawno poszukiwanych agitatorów komunistycznych: *Adama Majewskiego*, kierownika kooperatywy w Czeladzi, i studenta Wolnej Wszechnicy *Fr. Sawickiego*.

Lublin. 1.IX. — *Proces Związku Młodzieży Komunistycznej* zakończył się w d. 27 sierpnia. Z pośród 25-u oskarżonych, samych *żydów*, cztery osoby zostały skazane na cztery lata ciężkiego więzienia każda z pozbawieniem praw, dziewięć osób na trzy lata ciężkiego więzienia

z pozbawieniem praw, trzy osoby na dwa lata z pozbawieniem praw, trzy zaś z uwagi na ich młodociany wiek, około lat 16-u, na rok ciężkiego więzienia, a jedna na trzy miesiące ciężkiego więzienia, pięć osób uniewinniono. Skazani przyjęli wyrok spokojnie, choć z wielkiem przygnębieniem. W związku z tym procesem doszło w d. 26 do *terrorystycznej demonstracji* w dzielnicy żydowskiej przed sklepem Zyngera, którego syn jest wywiadowcą policji i zeznawał na sądzie. Tłum żydów domagał się, by Zynger cofnął swe zeznania i groził wypaleniem oczu witryolejem, zdemolowaniem sklepu i t. d.

Warszawa. 2.IX. — *Aresztowania i wiece.* Nocy ubiegłej policja polityczna dokonała rewizji przy ul. Sierakowskiej nr 5. gdzie zatrzymała 17-letniego czeladnika krawieckiego *Jakóba Litch bera*, przy którym znaleziono kilkadziesiąt odezw komunistycznych. Przy ulicy Smoczej nr. 40 aresztowano *Borucha Piltzera* również z odezwami komunistycznemi. Dziś, o godz. 10.30 przed południem na ulicy Karowej koło t.zw. Ślimaka zebrało się około stu osób skomunizowanej młodzieży, do której przemawiali mówcy, oraz rozdawano odezwy. Wszystkich zaprowadzono do pierwszego komisarjatu.

Kraków. 3.IX. — *Wielki proces szpiegowski.* W okręgowym sądzie karnym w Krakowie rozpocznie się proces o szpiegostwo, w którym oskarżonych jest 33 osób, w tej liczbie kilku studentów wyższych uczelni, urzędników wojskowych, oraz wojskowych niższej rangi. Przeważa element rusiński. Akt oskarżenia zarzuca im, że należeli do ukraińskiej wojskowej organizacji i zbierali wiadomości, odnoszące się do organizacji wojska polskiego. Rozprawa potrwa dwa miesiące.

Nowogródek. 3.IX. — *Likwidacja „Hromady“.* Na terenie województwa nowogrodzkiego dokonano dalszych aresztowań w związku z wykryciem szeregu jaczejek „Hromady“. Na jednej z węzłowych stacyj wojew. aresztowano urzędników kolejowych.

Grodno. 3.IX. — *Komuniści w wojsku.* Aresztowano tutaj czterech żołnierzy pochodzenia białoruskiego pod zarzutem uprawiania propagandy komunistycznej w wojsku.

Warszawa. 5.IX. — *Manifestacje komunistyczne.* Z okazji odbywającego się w Moskwie kongresu młodzieży komunistycznej, zwołali komuniści warszawscy wiec na placu Kazimierza Wielkiego. Znalazłszy dostęp na plac zamknięty przez policje, zaczęli gromadzić się na ul. Żelaznej, poczem ruszyli w pochód, ale byli rozproszeni przez policję między ul. Krochmalną a Grzybowską, przytem z pośród demonstrantów aresztowano 30 osób. Mimo to komuniści usiłowali sformować nowy pochód na placu Żelaznej Bramy. co również było uniemożliwione przez organa bezpieczeństwa publ. W ulicy Karmelickiej znowu usiłowali odbić aresztowanego, co im się nie udało, gdyż policjantowi pośpieszyli na pomoc przechodnie. Również formowane przy ul. Wołyńskiej i Miłej, po południu zaś przy ulicy Karmelickiej i Radzymińskiej pochody komunistyczne udaremniono. Podczas tych zajść aresztowano około 150 osób.

Nowy Targ. 5.IX — *Aresztowanie kolporterów komunistycznych.* Aresztowano tu trzech osobników, którzy rozpowszechniali w pobliżu batajonu elektrycznego ulotki komunistyczne, wydane w związku z 13-leciem Zwiazku młodzieży komunistycznej. Osobnicy ci ujęci byli przez wojskowych.

Nowy Dwór. 5.IX. — *Aresztowanie komunistów.* Policja w Nowym Dworze aresztowała trzech mężczyzn, oskarżonych o agitację komunistyczną w postaci rozrzucania odezw o treści przeciwpaństwowej. Przy aresztowanych znaleziono kilkadziesiąt sztuk takich odezw.

Lublin. 7.IX. — *Aresztowanie szpiega.* W Hrubieszowie aresztowano *Jankla Friedleina* jako podejrzanego o udział w wielkiej aferze szpiegowskiej na kresach wschodnich, zorganizowanej przez *Hermana Stukmana.*

Wilno. 9.IX. — *„Święto Komsomołu“.* Bolszewicy urządzili w kilkunastu miejscowościach pogranicza sowieckiego zebrania demonstracyjne,

na których wygłoszono antypolskie przemówienia. W okolicy Worołajewa pow. postawskiego rozrzucane były w dniu 1 b. m. odezwy komunistyczne, podpisane przez sekcję młodzieży komunistycznej zachodniej Białorusi.

Białystok. 10.IX. — *Bibuła komunistyczna.* Do Białegostoku na zamówienie niejakiego *Słobodzkiego Jakóba* przybył wagon makulatury wagi 1025 klg. nadany przez zakłady przemysłowe *„Natalin“* ze st. kol. Poraj pod Częstochową. W transporcie tym po przejrzeniu ujawniono około 80 proc. niemieckiej gazety komunistycznej.

Poznań. 11.IX. — *Proces komunistyczny.* W dniu 7 b. m. rozpoczął się w Poznaniu proces przeciwko komunistom *Bemowi* i towarzyszom u których znaleziono zapasy bibuły komunistycznej. Obrony podjął się adw. dr. Teobald. Bem broni się przeciwko zarzutowi należenia do partji komunistycznej, twierdząc, iż padł ofiarą nasłanych prowokatorów.

Wspólnik Bema, oskarżony *Badowski* student wydziału ekonom. uniwersytetu poznańskiego, również usiłuje obronić się przed czynionymi mu zarzutami. Przedstawia siebie jako „ideowego socjalistę“, który działał dla dobra sprawy robotniczej. Jako taki pracował w chakterze kierownika działu oświatowego przy związkach zawodowych oraz sekretarza Zw. robotników transportowych. Brał udział w zebraniach „międzynarod. komitetu dla walki o amnestję więźniów politycznych“, w których to zebraniach uczestniczyli przedstawiciele P. P. S., niemiecka partja socjal-demokr. w Polsce i stronnictwo chłopskie.

Badowski jest oskarżony o następujące przestępstwa: uczestnictwo w tajnem zebraniu instrukcyjnem, kolportaż biuletynu międzypartyjnego, skonfiskowanego ze względu na wyraźnie wywrotową treść, kolportaż bibuły komunistycznej, współdziałanie w wydawaniu ulotek, magazynowanie ich u Sziłajtisa, redagowanie „Trybuny Robotniczej“ oraz współdziałanie w organizowaniu uniwersytetu robotniczego (Ursa).

Oskarżony wogóle nie przyznaje się do winy. Przeczy, jakoby tworzono komitet obwodowy oraz, aby z jego polecenia Sidorenko i Kubiszewski stworzyli składnicę bibuły komunistycznej u Sziłajtisa.

Wreszcie akt oskarżenia zarzuca obwinionym zdradę stanu oraz nieudałą próbę organizowania na terenie poznańskim bojówki komunistycznej pod pokrywką niewinnego „Kółka sportowego“ i uniwersytetu ludowego „Ur“.

Wilno. 13.IX. — *Gwałt bolszewicki.* Donoszą tu z pogranicza, iż właściciel majątku Łukawiec, *Tyszkiewicz*, wyszedłszy z domu w kierunku granicy dla obejrzenia swej posiadłości, zniknął w tajemniczy sposób. Wszczęte śledztwo wykazało, iż Tyszkiewicza pochwyciła sowiecka straż graniczna.

Kraków. 13.IX. — *Proces o zdradę stanu.* Dn. 15 b. m. rozpoczął się przed trybunałem sądu okręgowego karnego w Krakowie proces polityczny przeciwko 36 ukraińcom, którym akt oskarżenia zarzuca zdradę na rzecz obcego państwa polskich tajemnic wojskowych. Rozprawa będzie tajna i potrwa blisko dwa miesiące.

Warszawa. 13.IX. — *O szpiegostwo.* W najwyższym sądzie wojskowym rozważana była sprawa b. kapitana *Stanisława Mikuty*, oskarżonego o szpiegostwo na rzecz Rosji sowieckiej i skazanego przez wojskowy sąd okręgowy na 14½ roku ciężkiego więzienia.

Najwyższy sąd wojskowy zażalenie nieważności wyroku pierwszej instancji pozostawił bez uwzględnienia.

Warszawa. 14.IX. — *Zdemaskowanie komunizmu w związku zawodowym.* Dowiadujemy się, że w dniu 13 b m. sąd okręgowy warszawski, na posiedzeniu gospodarczem postanowił rozwiązać związek zawodowy pracowników zatrudnionych w handlu i biurowości z powodu ujawnionej w łonie związku działalności komunistycznej.

Łuck. 15.IX. — *Pożary na Wołyniu.* Według doniesień z posz-

czególnych miejscowości Wołynia, skonstatowano niepokojące wzmożenie się liczby celowych podpalań. Znaczna część podpalań dokonana była w majątkach polskich. Policja wołyńska wszczęła w tej sprawie energiczne dochodzenie.

Lwów. 20.IX. — *Nowe pismo ruskie.* Dnia 18 b. m. ukazał się we Lwowie pierwszy numer czasopisma ukraińskiego „Selrob". Jest to organ lewicy stronnictwa „Selrob" powstałej z secesjonistów tej partji.

Postawy. 20.IX. — *Jaczejka komunistyczna.* Władze policyjne wpadły na trop nowej organizacji komunistycznej. W związku z tem przeprowadzone zostały liczne aresztowania: aresztowano już około 20 osób, w czem 12 białorusinów i 8 żydów. Śledztwo w tej sprawie trwa.

Biała Podlaska. 20 IX. — *Wielki proces komunistyczny.* Dn. 21 b. m., rozpoczyna się przed tutejszym Sądem Okręgowym wielki proces komunistyczny *Berka Boruchowkiego* i tow. oskarżonych z art 102 K.K. o wywrotową działalność antypaństwową. Sprawa datuje się z wiosny b. r., kiedy to został zlikwidowany Okręgowy Komitet Komunistycznej Partji Polski (K. P. P.) w Siedlcach. Berek Boruchowski był kierownikiem t. zw. „dzielnicy" komunistycznej w Radzyniu i równocześnie delegatem do Komitetu Okręgowego w Siedlcach.

Warszawa. 21.IX. — *Za działalność wywrotową.* Na wokandzie sądu apelacyjnego znalazła się sprawa *Henryka Damma*, komunisty, karanego już za działalność przeciwpaństwową. Podczas wywiadów i rewizji, przeprowadzonej w mieszkaniu Damma przy ul. Nowolipie 32, znaleziono obfity materjał obciążający, w postaci bibuły komunistycznej W znalezionych odezwach podżegano robotników do przewrotu i powołania rad na wzór istniejących w Rosji sowieckiej. Damm nie wyjawił ani na śledztwie, ani przed sądem, od kogo druki komunistyczne otrzymywał. Sąd okręgowy skazał Damma na 4 lata ciężkiego więzienia, z pozbawieniem praw. Wyrok ten sąd apelacyjny zatwierdził.

Warszawa. 22.IV. — *Za podburzanie.* Przed sądem okręgowym odpowiadał student wyższej szkoły handlowej, *Bolesław Gałęza*, redaktor odpowiedzialny pisma „*Orka*", oskarżony o podburzanie do obalenia istniejącego w państwie ustroju i szerzenia nienawiści międzyklasowej. Sąd okręgowy skazał Gałęzę na 3 miesiące twierdzy i zabronił wydawania pisma „Orki" raz na zawsze.

Stołpce. 23.IX. — *Porwanie oficera polskiego.* Donoszą, że patrol sowiecki porwał na granicy porucznika 16-go bataljonu korpusu ochrony pogranicza, Stanisława Franka.

Dowództwo bolszewickiej straży pogranicznej odwiozło porucznika Frankego do Mińska.

Wilno. 23.IX. — *Rewizja w redakcji.* Organ b. białoruskiej hromady „Nasza Prawda", mimo likwidacji hromady, wychodził dotychczas w dalszym ciągu. Władze stwierdziły, że mimo braku prenumeratorów, pismo w znacznej ilości wysłano na prowincję. Wobec podejrzenia, że pieniądze na wydawnictwo pochodzą ze źródeł nielegalnych, dokonano rewizji w lokalu redakcji i zabrano poważny materjał rzeczowy.

Łódz. 24. IX. — *Komunistki przed Sądem.* W sądzie apelacyjnym rozważano sprawę komunistek: *Róży Weintreterówny, Estery Neufeldówny i Marji Kowalskiej.* Należały one do komitetu Związku kom. młodzieży na okręg łódzki i odgrywały w nim czynną rolę. Świadczy o tem obfity materjał dowodowy, zebrany na podstawie śledztwa. Wyrok sądu okręgowego w Łodzi, skazujący Neufeldównę na 3 lata więzienia, Weintreterównę i Kowalską na 2 lata więzienia, sąd apelacyjny utrzymał w mocy.

Tak... Na froncie wewnętrznym walka wre. Widzi się w walce naszą dzielną policję i agentów Moskwy. *A gdzie jest nasze społeczeństwo?!...*

Przegrupowanie sił.

Mamy do zanotowania fakt „rozłamu“ w sejmowym klubie ukraińskim, w skład którego wchodziły trzy grupy: „Undo“ (nacjonaliści), „Selsojuz“ (socjaliści agrarni, należący do drugiej międzynarodówki) i wybitnie komunizujący, jakkolwiek nie należący oficjalnie do III Międzynarodówki „Selrob“. Otóż grupa „Selrobu“, do której należą posłowie: *Czuczmaj*, *Podhirski*, *Makówka*, *Kozicki*, *Bratuń* oraz senator *Pasternak*, nie mogąc zgodzić się na zasady polityki klubu ukraińskiego, zdaniem ich, zbyt „ugodowej“ względem rządu i społeczeństwa polskiego, wystąpiła z klubu ukraińskiego z zamierzeniem utworzenia osobnej frakcji.

Z drugiej strony widzimy inne fakty. Oto poseł *A. Paszczuk*, członek frakcji komunistycznej, zawiadomił kancelarję sejmową o opuszczeniu szeregów komunistycznych i o swem wstąpieniu do klubu ukraińskiego. Poseł *Sobolewski* wystąpił z Białoruskiej „Hromady“ i wstąpił wraz z *Szapielem* i *Szatuniem* do klubu białoruskiego.

Dziwne i mocno podejrzane wydają się nam te secesje. Trudno nie wierzyć, że to nowe posunięcia taktyki komunistycznej.

Żydzi.

Żydowski komunizujący „Bund“ występuje w Polsce coraz bardziej rewolucyjnie. W Warszawie na wniosek towarzysza „Artura“ (radny *Zygelbaum*) czci publicznie pamięć Lenina, i mordercy ze Lwowa, Botwina. Na pierwszym wiecu sprawozdawczym nowowybranej frakcji „Bundu“ do Rady Miejskiej w Warszawie na wniosek innego towarzysza, występującego pod partyjnym pseudonimem „Emanuela“ (radny *Nowogródzki*) oddaje się cześć „ofiarom krwawego piątku“ we Wiedniu.

A społeczeństwo polskie śpi, dziadzieje w bezruchu, nie chce widzieć wzrastającego niebezpieczeństwa...

Morderstwo w „polpredstwie“.

W pierwszym zeszycie naszego miesięcznika donieśliśmy (opierając się na depeszy Agencji Wschodniej), że na terenie Rzeczypospolitej dokonywane są mordestwa z rozkazu G. P. U. (dawna czrezwyczajka). Między innemi zamordowali agenci G. P. U. brata znanego gen. Bułak-Bałachowicza[1]). W zeszycie trzecim *Walka z bolszewizmem* zdemaskowała robotę *zagranicznych sekcyj G. P. U.*, działających w porozumieniu z t. zw. bolszewickiemi „polpredstwami“

---

[1]) porównaj zeszyt I str. 22,

czyli politycznemi przedstawicielstwami („poselstwami"). Depesze doniosły, że w Teheranie w przedstawicielstwie sowieckiem *zamordowano trzech ludzi* niewygodnych dla S. S. S. R. Dnia 2 września w Warszawie w bolszewickiem poselstwie znajdującem się przy ul. Poznańskiej Nr. 15 *został zamordowany obywatel polski Józef Trajkowicz*. Zabójcą jest agent G. P. U. i szpieg, noszący nazwisko *Gusiew* (prawdziwe nazwisko *Zabotin*). Podejrzaną jest też rola agenta G. P. U. *Szlecera*, pełniącego funkcje „kurjera dyplomatycznego".

„Kurjer Warszawski" z dnia 29 września donosi, że Gusiew i Szlecer wyjechali do S. S. S. R.. bez przeszkód... tak, bez żadnych przeszkód...

VI. Organizacje antybolszewickie w Polsce.

Liga Antybolszewicka.

Jest to najstarsze zrzeszenie, stawiające sobie jeden cel: zwalczanie bolszewizmu i wszystkiego, co naród i państwo rozkłada. Liga powstała jako towarzystwo zatwierdzone przez Ministra Spraw Wewnętrznych w 1920 roku.

Do nakreślonych celów Liga dąży przez (§ 3 statutu):

1. Wydawnictwa naukowe i popularne.
2. Urządzanie odczytów, zjazdow, wieców i kursów.
3. Popieranie pracujących nad rozwojem kultury polskiej instytucyj społecznych i popieranie wszelkich poczynań społecznych, zgodnych z dobrem Narodu Polskiego i Państwa Polskiego.
4. Społeczne poparcie rządu przez współdziałanie z jego organami *w walce z anarchją*, lichwą, spekulacją, strajkami, drożyzną, trwonieniem dobra publicznego, pornografją, łapownictwem i wogóle wszelkiemi czynnikami, osłabiającemi spoistość i potęgę Państwa Polskiego.
5. Występowanie z inicjatywą reform w dotychczasowych urządzeniach oraz przedstawianie nowych projektów Rządowi i samorządom gminnym (miejskim i powiatowym).
6. *Podniesienie ideału pracy.*
7. *Przeciwstawianie autorytetu zorganizowanej opinji społecznej oraz obywatelskiej samoobrony wszelkim atakom zagrażającym ładowi społecznemu i dobru Państwa.*
8. Szerzenie idei poświęcenia i ofiarności w obronie narodowości i chrześcijaństwa.
9. Podejmowanie prac, mających na celu zrealizowanie ideału narodowego i chrześcijańskiego w życiu społecznem i politycznem.
10. Zakładanie kół i ekspozytur zależnych od głównego Zarządu.

Członkiem Ligi Antybolszewickiej mogą być zarówno jednostki jak i instytucje.

Adres Ligi: Warszawa, Mazowiecka 11.

Porozumienie antybolszewickie organizacyj pracujących wśród młodzieży.

Porozumienie to powstało w początkach 1927 roku. Jednoczy obecnie reprezentacje 21 organizacyj w Warszawie. Celem jest obrona młodzieży i dzieci przed rozkładową akcją komunistyczną, wzajemna pomoc w tej pracy obronnej, badanie posunięć wroga i środków zniszczenia jego szkodliwych dla Polski poczynań. Każda z organizacyj, wchodzących do „porozumienia", zachowuje całkowitą niezależność i walczy z wrogiem wewnętrznym państwa, posługując się własnym aparatem organizacyjnym i współpracą wszystkich innych organizacyj do „porozumienia" należących. W najbliższym czasie „porozumienie" złoży p. Ministrowi W. R. i O. P. memorjał z dokumentami, demaskującymi, robotę komunistyczną wśród dzieci i młodzieży. Memorjał w odpisie zostanie rozesłany wszystkim p. kuratorom i do prasy.

„Dobra Prasa".

Placówka ta, mająca obecnie przeszło 200 oddziałów prowincjonalnych, powstała w 1926 roku w celu dostarczenia społeczeństwu niezbędnych materjałów propagandowych i uświadamiających o istotnem obliczu komunizmu. Działalność „Dobrej Prasy" zmierza w trzech kierunkach:

1) wydawanie *książek* opartych na dokumentach demaskujących plany Kominternu i oświetlających istotny stan rzeczy w Rosji Sowieckiej;

2) wydawanie *broszur* propagandowych popularnych;

3) wydawanie *plakatów* i *ulotek* antykomunistycznych.

Dotychczas wydano: 1) książkę p. t. „*Zamach komunizmu na młodzież*". 2) broszury: „*Co to jest rewolucja?*", „*Komunizm a kobieta*", „*Komunizm a dziecko*". (W najbliższym czasie ukażą się dalsze broszurki, których w cyklu ukaże się dwanaście). 3) plakaty barwne p. t. „*Do czego dążą komuniści*" i kilkaset tysięcy „*ulotek*".

Każdy Polak, każda organizacja polska powinna nawiązać kontakt z „Dobrą Prasą". *Adres centrali*: Płock, Piekarska 5.

Instytut komunologiczny.

Instytut ten, utworzony z inicjatywy ks. J. Kwiatkowskiego, ma na celu naukowe badanie bolszewizmu, oraz akcję wydawniczą i odczytową. Z pod pióra ks. J. Kwiatkowskiego (pseud. liter. Antoni Starodworski) wyszły dwie dużej

wartości prace: 1) *Ratunku! Sowiecka reforma rolna*, oraz 2) *Istota i cechy komunistycznej polityki ekonomicznej*. Nadto szereg broszurek pomniejszych. Prace te można nabyć w księgarni „Polak-Katolik“, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście Nr 71.

„Walka z bolszewizmem.“

Jedyne bezpartyjne i niezależne pismo polskie poświęcone demaskowaniu wywrotowej roboty Kominternu i S. S. S. R. Każdy zeszyt stanowi odrębną całość, a rocznik bieżący pisma będzie jedynym dotychczas w Polsce *informatorem antybolszewickim*. Pismo powstało jako ideowa placówka grupy ludzi, którzy przeszli okropności „czerwonego raju“ i pragną Polskę od niewoli bolszewickiej uchronić. Redakcja „W. z b.“ organizuje też liczne odczyty, rozsyła memorjały i stara się wszelkiemi sposobami przełamać bierność i ślepotę społeczeństwa — i pobudzić do walki z wrogiem pokoju, ładu, religji, ojczyzny, rodziny...

Redakcja znajduje się w ścisłym kontakcie z *Entente Internationale contre le III-e Internationale* *) w Genewie i z organizacjami antybolszewickiemi Francji, Belgji i Anglji.

Wymienione placówki są w okresie dawania społeczeństwu i Rządowi dokumentów i materjałów propagandowych, otwierających oczy nieświadomym na prawdziwe oblicze i ukryte cele Kominternu. Po udostępnieniu ogółowi najważniejszych materjałów dokumentacyjnych — nastąpi okres organizowania społeczeństwa do czynnej walki z wrogiem Okres ten jest już bliski...

VII. Anglja.

Economic League — Liga Gospodarcza.

O antybolszewickiej organizacji angielskiej pod powyższą nazwą wspominaliśmy już w IV zeszycie. Obecnie dajemy naszym czytelnikom szczegółowe informacje jako zachętę i wskazówkę, jak należy robotę antybolszewicką w Polsce prowadzić.

Liga została założona w roku 1920 przez kilka osób zaledwie. Organizację oparto na zasadzie *decentralizacji* i *ograniczenia administracyjnego aparatu* do niezbędnego minimum. W najważniejszych ośrodkach przemysłowych Anglji utworzono 14 oddziałów z dużą samodzielnością.

Cele „Economic League“ zostały sformułowane w sposób następujący:

---

*) O działalności *Entente Internationale* pisaliśmy w II i III zeszytach (Red.).

a) zwalczać fałszywe doktryny ekonomiczne kollektywizmu, socjalizmu i komunizmu;

b) podtrzymywać swobodną inicjatywę i zmysł indywidualnej przedsiębiorczości.

Liga wyłącza całkowicie działalność partyjną i polityczną ze swego programu.

Metody propagandy.

Metody te oparto na dwóch tezach:

a) Powodzenie socjalizmu i komunizmu wynika przedewszystkiem z *wytrwałej* i *metodycznej* propagandy;

b) Przeciwstawić się z powodzeniem socjalizmowi i komunizmowi może tylko propaganda *nie-polityczna*, t. j. praca „misjonarzy", wyjaśniających *prawdy ekonomiczne.*

Organizacja.

By móc prowadzić stałą i intensywną kampanję wychowawczą, trzeba przedewszystkiem wyszkolić *kadry propagandowe.*

Materjały przygotowuje specjalne biuro. Są one zużytkowywane przez redakcję „Notes for Speakers" (Wskazówki dla osób prowadzących odczyty). Wskazówki te opracowują wybitni publicyści i ekonomiści i nadają im taką formę, by były łatwo zrozumiałe dla szerokiego ogółu.

Rada Centralna Ligi ma stały sztab propagandowy, posiadający: 1) Głównego „national Speaker and Lecturer", mówcę doświadczonego z odpowiedniem przygotowaniem naukowem, zajmującego się najważniejszemi odczytami i propagandą w wielkich organizacjach. 2) Sześćdziesięciu (60) mówców rozdzielonych między prowincjonalnemi oddziałami. 3.) Dwudziestu czterech (24) mówców, zorganizowanych w trzech grupach, z których każda dysponuje automobilem z platformą — dla prowadzenia propagandy w całym kraju drogą systematycznych objazdów. 4) Czternastu (14) organizatorów.

Do obowiązków organizatorów i mówców (Speakers) należy:

a) organizowanie i prowadzenie „Kół Studjujących" (dotąd było 6 198 zebrań z 356.500 słuchaczów);

b) organizowanie wieców w rozmaitych organizacjach, lub też wieców przygodnych na powietrzu (w ciągu sześciu lat 36.700 wieców z 8.500 000 uczestników);

c) prowadzenie kursów i konferencyj dla *bezrobotnych*;

d) propaganda na ulicy wśród niewielkich grup, propaganda w czasie manifestacyj, strajków, zatargów o płacę i t. p.;

e) rozpowszechnianie wydawnictw propagandowych.

Wydawnictwa propagandowe i prasa.

Cała literatura propagandowa Ligi opiera się na zwalczaniu komunizmu nie w płaszczyźnie politycznej, lecz ekonomicznej i socjalnej.

Rozdano następujące broszury: *„Bankructwo nacjonalizacji“* (381.000 egzemplarzy). *„Rewolucja!“* (500.000 egzemplarzy). *„Bolszewicka międzynarodówka przeciwko zasadom moralności“* (10.000 egzemplarzy). *„Międzynarodowy przegląd antybolszewicki“* (35.000 egzemplarzy). *„Działalność bolszewicka w kolonjach“* (1.500 egzemplarzy). *„Dwie strony zagadnienia“* (Ameryka i Anglja, 50.000 egzemplarzy). *„Bolszewickie bluźnierstwa“* (10.000 egzempl.). *„Notes for Speakers“* (2000 egz. miesięcznie). Do tego wykazu trzeba dodać drobne druki i ulotki wydawane przez 14 Lig prowincjonalnych.

W marcu 1926 roku Rada Centralna Ligi postanowiła rozpocząć kampanję za pośrednictwem prasy codziennej. Kampanja ta rozwijała się przez: a) wywiady z przedstawicielami prasy, b) tygodniowe okólniki do prasy, c) specjalne artykuły. Prasa niezmiernie życzliwie zareagowała na wezwanie Ligi, czego dowodem jest ilość umieszczonych artykułów w okresie od 1 kwietnia do 31 lipca. *W Londynie* umieszczono w rozmaitych pismach 857, *na prowincji* 410, czyli *razem 1267 artykułów* propagandowych. Jest to wysiłek poważny...

Działalność w 1926 roku.

Poniższe zestawienie najlepiej tę działalność ilustruje:

Miejscowość:	*Ilość wieców, odczytów.*	*Ilość obecnych.*	*Ilość zebrań kół studjujących.*	*Ilość obecnych.*
Huddersfield . . .	325	40.050	17	500
Hull and East Riding .	262	22.360	67	2.050
Keighley . . .	280	35.500	17	500
Lancs and Cheshire .	1.403	90.886	364	9.464
Leeds	559	120 826	25	300
Liverpool . . .	627	145.854	33	2 465
London Home Counties .	1.327	277 639	35	2.377
Midland Counties . .	498	75.000	69	844
North-Eats Coast . .	414	76.038	50	500
Notts, Derby i Leicester	26	2.200	30	360
South Wales and Monmouthshire . .	392	56.766	364	22.511
Inne okręgi (obsłużone przez trzy automobile)	936	65.520	—	—
Ogółem . .	**7.049**	**1.008.639**	**1.071**	**41 871**

Podajemy wyjątek z siódmego rocznego sprawozdania władz Ligi, złożonego na walnem zebraniu 5 kwietnia 1927 roku.

„Wbrew temu, co twierdzą socjaliści, Liga nie jest organizacją kapitalistyczną, przeciwstawiającą się słusznym żądaniom pracujących. Celem naszej organizacji jest poprzeć rozwój przemysłowy, ale Liga ma głębokie przeświadczenie, że pomyślność i rozwój przemysłu zależy od współpracy przedsiębiorców i rzesz pracujących. Bez życzliwych stosunków między Kapitałem i Pracą i bez inteligentnego wzajemnego koordynowania działania Kapitału i Pracy, nie może istnieć pokój w przemyśle. I oto Liga chce przekonać Pracę, że celem ostatecznym robotników w naszym kraju nie powinno być zniszczenie kapitalizmu, lecz pójście za przykładem robotników Stanów Zjednoczonych i przekształcenie się wszystkich w kapitalistów".

VIII. Gospodarka bolszewicka.

W świetle oficjalnych publikacyj S. S. S. R.

1. *Koleje żelazne.*

Tabor kolejowy. — W roku 1926 w fabrykach sowieckich zbudowano tylko 200 lokomotyw, podczas gdy rząd S.S.S.R. polecił wykonać 320 lokomotyw. Zreparowano w ciągu roku 100 lokomotyw. Przed rewolucją bolszewicką fabryki lokomotyw w Rosji mogły produkować około 1.500 lokomotyw rocznie. Budowa i reparacja wagonów przedstawia się równie rozpaczliwie. W 1926 r. wybudowano 500 nowych wagonów towarowych i wyreparowano 3.000 wagonów. Przed rewolucją możność produkcyjna fabryk rosyjskich sięgała 45.000 wagonów rocznie.

Stan taboru kolejowego na 1 listopada 1926 r. przedstawiał się w sposób następujący: *lokomotyw* 11.000 (przed wojną 20.320), *wagonów pasażerskich* 16.000 (przed wojną 20.000), *wagonów towarowych* 390.000. — Trzeba przytem pamiętać, że obecny tabor kolejowy jest mocno zniszczony, a liczby powyższe za rok 1926, jako wykazane przez oficjalną sowiecką statystykę, są prawdopodobnie znacznie „zaokrąglone".

Linje kolejowe. — Wszystkie tory są w stanie bardzo zniszczonym. W roku bieżącym około 46% szyn wymaga zamiany na nowe. Przytem obecnie wyrabiane w bolszewickich znacjonalizowanych hutach i walcowaniach — pomimo ciężkiego typu — są w złym gatunku, gną się

i deformują bardzo łatwo (*Ekonomiczeskaja Żiźń* z 1 i 4 grudnia 1926).

Taryfy. — Kalendarz komunisty wydany w Moskwie na rok 1927 na str. 317 podaje następujące dane odnośnie średniej stawki przejazdowej i przewozowej:

	za pasażera/kilometr	*za tonnę/kilometr małej szybkości*
1913 r.	0,76 kopiejek	1,20 kopiejek
1923/24 r.	0,89 „	1,40 „
1926/27 r.	1,34 „	1,41 „

Bilety kolejowe zdrożały więc prawie dwukrotnie w stosunku do cen przedwojennych, a transport towarów jest droższy o 21 kopiejek na tonnie za kilometr małej szybkości. (Zestawienie powyższe w walucie złotej).

Stan finansowy. — Pomimo tak znacznej zwyżki taryf pasażerskich i towarowych koleje dały w roku 1926 olbrzymi *deficyt 135 miljonów rubli*, podczas gdy przed wojną koleje państwowe przyniosły w 1912 roku 444 miljony, a w 1913 roku 484 miljony rubli zysku (*Ekonomiczeskoje Obozrenje*, listopad, 1926). Deficyt na rok 1926—27 przewidywany był w wysokości 127 miljonów rubli (*Ekonomiczeskaja Żizń* z 16 stycznia 1926).

Płace. — Zarobki kolejowców są niezmiernie małe. Średni zarobek miesięczny podaje poniższe zestawienie (*Kal. kom. 1927*, str. 318. rozdział: *narodnoje chozjajstwo S S S R.)*

w 1913 roku . . .	37,8	rubli przedwojennych miesięcznie
w 1924/25	27,6	„ „ „
w 1925/26	33,9	„ „ „

Jeśli się zważy, że ceny detaliczne na żywność, ubranie itp. są obecnie o 2½ do 3 razy wyższe od cen w r. 1913, to przeciętny efektywny zarobek kolejarzy w „czerwonym raju" wynosi 30 do 40% zarobku przedwojennego [1])

Wzrost wypadków — Bolszewik Czechowskij w nr. 50 *Wiestnika putiej soobszczenja* za 1925 rok pisze, że ilość nieszczęśliwych wypadków za okres 1923—24 określa się dla S. S. S. R. wskaźnikiem 6,06 na 100.000 wiorst-pociągów, podczas gdy w roku 1913 wskaźnik ten wynosił 1.53, czyli że ilość wypadków wzrosła pod rządami komunistów w Rosji *czterokrotnie*. Ilość wypadków wzrasta, gdyż w okresie 1925—26 na Jekatierinienskoj linji wskaźnik podniósł się do 21 68 wypadków na 100.000 wiorst-pociągów, a na linji Donieckiej do 16,2. (*Wiestnik p. soob.* nr. 59, 1926).

---

1) Porównaj dane ogłoszone w IV zeszycie *Walki z Bolszewizmem* str. 26

2. *Flota rzeczna.*

Wszystkie dane cytujemy dosłownie ze źródeł bolszewickich [1]), zdając sobie dokładnie sprawę, że dane te w zbyt różowem świetle przedstawiają faktyczny stan rzeczy. Są jednak mimo to dość wymowne.

Stan dróg wodnych. —„Długość dróg wodnych znacznie się zmniejszyła ze względu na niedostateczne pogłębianie rzek i nieremontowanie kanałów". Oto pouczające zestawienie liczbowe:

Lata	*Długość dróg rzecznych*	*Długość kanałów*
1913	35,9	4,18 tysięcy kilometrów
1924—25	21,6	2,46 „ „
1925—26	17,1	2,25 „ „

„*Drogi spławne* (farwater) *z roku na rok są coraz płytsze i nawet stają się niemożliwemi do użycia*"... piszą bolszewicy.

Ruch towarowy.—„Rozmiary prac floty rzecznej znacznie się zmniejszyły"... „Sprawa transportu towarów zupełnie źle się przedstawia"...

Lata	*Przewóz towarów*
1913	47,6 miljonów tonn
1924—25	12,8 „ „
1925—26	16 2 „ „

„W okresie 1925—26 przewieziono zaledwie 34% przedwojennej ilości towarów"... „Niezbędne są liczne, nowe statki parowe, a środków na to niema"...

Zarobki.—Jak wiadomo, w Rosji Sowieckiej wszystkie towarzystwa żeglugi zostały odebrane właścicielom czyli „znacjonalizowane" Teoretycznym więc właścicielem i kierownikiem całej żeglugi jest państwo bolszewickie (S. S. S. R.). Państwo jednak jest kierowane przez ludzi, dzierżących władzę, praktycznie więc rzecz biorąc kierownikami faktycznymi żeglugi są komuniści rosyjscy, deklamujący o „wyzwoleniu proletarjatu" „raju czerwonym" i t. p. Przed wojną średni zarobek robotnika żeglugi wynosił *40 rubli złotych* miesięcznie. Obecnie, według statystyki sowieckiej, bolszewicy płacą takiemuż robotnikowi *32 ruble* przedwojenne (statystyka 1925—26 roku), czyli teoretycznie 80% zarobku przedwojennego. Jeśli się zważy, że ceny na żywność, ubranie i t. p. przedmioty pierwszej potrzeby zdrożały pod rządami komunistycznemi 2½ do 3 razy (w detalu) to *robotnik pracujący na „gosparochodstwie"* (bolszewicka żegluga państwowa) *otrzymuje faktycznie około 28 — 30% zarobku przedwojennego.*

[1]) „*Narodnoje chozjajstwo S. S. S. R. — Transport*". Rozdział w podręcznej encyklopedji bolszewickiej *kommunisticzeskij kalendar* na 1927 rok, str. 318 i 319. Druk *Moskowskij Raboczij*, Moskwa—Leningrad.

Błyski prawdy.

Głos z więzienia. — Komuniści, którzy tyle deklamują o „wolności", wyzwoleniu itp, w Rosji stosują metody najokropniejszego terroru i ucisku. Prasa jest znacjonalizowana, czyli że wszystkie pisma są zarekwirowane i wychodzić mogą, tylko pisma i książki komunistyczne.

Grupa przedwojennych pisarzy rosyjskich, znajdująca się w S. S. S. R. i to zarówno pisarzy prawicowych, jak i lewicowych, wydała odezwę, którą udało się przemycić zagranicę i opublikować.

Ogłaszamy na razie wyjątek z tego dokumentu:

„...do druku przyjmują tylko to, co się podoba komunistycznej cenzurze. Drukuje się tylko to, co nie odbiega od obowiązującego wszystkich komunistycznego światopoglądu. Wszystko inne, choćby było dziełem talentu, nietylko że nie może być wydane, lecz musi być chowane jaknajgłębiej; jeśli bowiem zostanie znalezione w czasie rewizji, to grozi za to areszt, zesłanie, a nawet rozstrzelanie. Jeden z najlepszych znawców nauki o państwie w Rosji—prof. Łazarewskij—został rozstrzelany tylko za to, że znaleziono u niego projekt rosyjskiej konstytucji. Czy wy wiecie o tem wszystkiem? Czy czujecie całą potworność strasznej sytuacji, na jaką jest skazany nasz język, nasze słowo, nasza literatura?"

Pracownicy pióra w wolnej Polsce—do Was też te słowa krwią pisane są skierowane—dlaczego milczycie? Dlaczego tak mało demaskujecie kłamstw i zbrodni bolszewickich?!

Nagroda dla rodziny kata. — Zarząd bolszewickiego akcyjnego towarzystwa „*Łariok*", w którem osławiony *kat Feliks Dzierżyński* był prezesem, przeznaczył żonie Dzierżyńskiego 50.000 rubli sowieckich tytułem jednorazowego zasiłku i uchwalił wypłacać co miesiąc 1000 rubli, jako pensję stałą do końca życia. Tenże zarząd uchwalił pokrywać wszystkie wydatki na wychowanie syna Dzierżyńskiego. Zarząd *Kaspijskiego sowieckiego towarzystwa żeglugi*, którego członkiem był Dzierżyński, wypłacił wdowie 20.000 rubli zasiłku i wyznaczył dożywotnią pensję w sumie 200 rubli miesięcznie. Zarząd „*Prombanku*" (Promyszlennyj bank) ofiarował pani Dzierżyńskiej 15.000 rubli jednorazowo i przyznał jako dożywotnią pensję 300 rubli miesięcznie. Oprócz tego pani Dzierżyńska otrzymuje całkowitą pensję swego męża, który był *Prezesem G. P. U.* (Gosudarstwiennago Politiczeskago Uprawlenja czyli czrezwyczajki) i prezesem kolegjum *Wsierossijskago Sowieta Narodnago Hozjajstwa* (czyli rady gospodarstwa ludowego). Wszystkie bolszewickie (upaństwowione) fabryki, w których Dzierżyński miał tytuł „honorowego robotnika" wypłacają wdowie pensję robotniczą. Razem tedy otrzymuje wdowa kata przeszło 4500 rubli miesięcznie, czyli około 10.000 złotych. Prawdziwa proletarjuszka ta pani Dzierżyńska...